

Brussel·les,
1 de novembre de 2017

Soc a Brussel·les. El president ens hi ha convocat a tot el Govern perquè vol parlar amb tots nosaltres lluny de pressions polítiques i mediàtiques. Malauradament no ha estat ben bé així, perquè la nostra arribada ha creat molta expectació i hem tingut la premsa al darrere.

Tot ha anat molt de pressa: ahir vaig saber que m'havien citat a l'Audiència Nacional. Se'm demana que hi comparegui demà mateix. No tinc la citació, però sé que existeix. Per aquest motiu he demanat a en Pere Carles que vingui i així podrem parlar-ne tranquil·lament. Haurem de posar ordre als pensaments i caldrà prendre decisions que seran rellevants per al meu futur, per al nostre futur. Els nens em van dir que no vindrien perquè tenien feina i coses a fer... No he volgut forçar la màquina, segurament no són conscients de la situació a què ens enfrontem. I possiblement val més així.

Arriba en Pere Carles; quina sort que tinc que hagi vingut. Si decidim que de cara al futur és millor que m'exiliï, no cal que torni ara a Catalunya per tornar a marxar més endavant. Si ho faig, potser m'arrisco a no poder tornar a Bèlgica. La seva

presència abaixa la meva angoixa. Ràpidament ens posem al dia i li dic que hem quedat amb el president per parlar i fer un tomb per la ciutat, però que jo no estic per fer gaires tombos i que, abans, voldria parlar amb ell dels pros i contres d'una decisió o l'altra.

Em sembla que en Pere Carles em vol evitar, de totes totes, la possibilitat que m'enviïn a la presó i està disposat a refer la seva vida a Bèlgica, se'n veu capaç i jo el sé capaç... però això vol dir viure lluny dels fills i la família. Ell podrà tornar quan vulgui; jo, no.

Anem a veure el president al seu hotel i hi parlem tots dos. Li pregunto sobre les possibilitats reals que Bèlgica no ens lliuri quan hi hagi una euroordre. El president és molt clar, i jo l'hi agraeixo. Bèlgica no ens donarà asil polític, anirem a la justícia belga per tal de posar-nos a la seva disposició i serà un jutge qui ho decidirà segons la llei belga. Li pregunto si ja ha parlat amb l'advocat defensor i em diu que només ha estat una conversa telefònica i que han quedat per dimarts que ve per parlar-ne extensament. Li demano si em pot donar un percentatge de possibilitats que se'ns repatriï o que puguem quedar-nos a Bèlgica. Em diu que no ho sap ni ho intueix, però que té clar que aquest procés li dona dos mesos de temps abans no es resolgui el tema a Bèlgica i que això li permetria fer campanya electoral i tenir veu. És conscient que, si l'acaben retornant, els actes que faci aquí el poden perjudicar. Jo també li soc sincera... No ho tinc gens clar. Li dic que ell té tots els números de la rifa; jo, no sé quants... Ens acomiadem, li diem que necessitem parlar i que ja li farà saber què decidim.

Fa un dia preciós, però no el gaudeixo... Em toca decidir... No tinc res clar. Vull tenir un criteri jurídic, i parlo amb l'advocat. Diu que és molt difícil dir-me com es pot resoldre aquest tema a Espanya i que, per altra banda, no coneix prou com es pot enfocar des d'un punt de vista jurídic a Bèlgica i que, per tant, el seu criteri jurídic ara ens serveix de poc.

Em fa saber que corren dues teories, però que no són segons la llei sinó segons altres criteris... La primera diu que es voldrà fer un escarment exemplar i que tots anirem a la presó quan tornem, i la segona assenyala que els que tornem no anirem a la presó, almenys de forma provisional; només hi anirien els que ara no compareguin i les autoritats europees retornin, si és que això acaba passant.

La trucada m'ha donat aire... però no em resol res... És lògic.

Com que ens sospitem escoltats, i no sabem fins a quin extrem ho som, no vull trucar als mòbils de ningú de la família ni als fixos... A Bèlgica, és espectacular el seguiment que hem detectat dels serveis espanyols d'intel·ligència, que no deixen de controlar ni un sol moment el president. De fet, el taxista que ahir ens va portar ens va preguntar si hi havia un cotxe de seguretat al darrere que ens seguís. Li vam dir que no i va dir: «Ja m'ho he pensat. Doncs els segueixen. No pateixin que els despistarem». I efectivament se'ls va treure de sobre.

En Pere Carles ja ha organitzat una casa on poder trucar a una hora determinada i així podré parlar amb tota la família. Vull saber la seva opinió, però no vull que la policia espanyola pugui estar al cas de la conversa.

Els he fotut el dinar enlaire..., pobres. Em sap greu. Tots parlem, em donen l'opinió, però no volen influir-hi més del compte... Detecto que ells voldrien que tornés, no creuen que sigui possible que tots anem a la presó per molts anys, i quedar-me a Bèlgica vol dir viure allunyada dels de casa pràcticament per tota la meua vida...

Com trobo a faltar el pare! M'hauria agradat saber què n'hauria pensat, quin hauria estat el seu consell, la seva opinió. Aquesta vegada, i sobre un tema tan important, no la podré tenir. Ell sempre tan positiu, tan coneixedor de la realitat política, m'hauria

ajudat a posar criteri i serenor. La seva mort tan recent és avui encara més punyent.

Em costa decidir, però, finalment i després de moltes trucades, crec que el més adequat per a mi és tornar.

Truco al president i l'hi comunico. Pel silenci que sento a l'altre costat em sembla que es queda parat, no s'ho esperava, però tots som molt conscients de la complexitat del moment i per això es mostra molt atent i comprensiu. També faig saber la meva decisió a en Toni Comín. Tots dos hem compartit govern, però no havíem tingut gaire relació personal. Aquests dies ens han servit per conèixer-nos i sincerar-nos.

Comprem el vol per internet i ens n'anem a l'aeroport per anar a Madrid. Truco a casa i els dic que me'n vaig a Madrid. Les incombustibles de les supergermanes i la mare diuen que vindran. Així que els deixo sense castanyada... No sé què els deuen haver dit exactament als nens... Em fan patir. Jo els hi he trucat i els he dit que vaig cap a Madrid, que el jutge m'ha citat i que crec que cal anar-hi i que espero que ens veurem demà mateix a casa. Lògicament em pregunten quines possibilitats hi ha que entri a la presó, els dic que no ho sabem però que espero no entrar-hi. No crec que hagi fet res que mereixi la presó, perquè, a tot estirar, hem desobeït.

Ja som a l'aeroport amb tots els dubtes però amb la decisió presa. Anem a fer la facturació per embarcar i la noia que ens atén ens diu que no li consten els nostres noms en el vol. Li diem que hem comprat el vol per internet i li ensenyem la pantalla del mòbil perquè tingui constància de la compra. Ens diu que ho lamenta molt, que en alguna ocasió els ha passat, però que no s'ha fet correctament la compra i que no ho podem resoldre perquè el vol és ple. No podem volar a Madrid amb aquell vol.

Déu meu!!! Com és possible!

A mi m'agafa una paranoia... I si això és alguna mena de senyal, si és una premonició que no hem de tornar? Mirem de saber si aquella nit hi ha algun vol més que vagi directe a Madrid. N'hi ha un. Ho preguntem i ens diuen que hi queden nou places... Què fem? Comprem bitllet o no? I si és més adequat que ens quedem? De nou, torno a ser un mar de dubtes.

Sort que hi ha en Pere Carles, no hi ha massa temps més per pensar, m'he de decidir. Torno a trucar a l'advocat, que, lògicament, em torna a fer la mateixa explicació. En Pere Carles em diu: hi ha alguna persona més de la qual et refiïs i creguis oportú escoltar?

«Sí, en Lluís Corominas», li dic.

Doncs truca-li, a veure què et diu.

Truco a en Lluís i li explico tota l'odissea. Ell em diu: «Meritxell, jo no t'hauria trucat per dir-te el que has de fer, la decisió és teva, però ja que em demanes l'opinió... T'estimo massa; torna».

Quan ens vàrem poder retrobar amb en Lluís, em va dir que havia portat molt malament la nostra presó, especialment la meva. Se'n sentia culpable. Ell no va ser l'únic que es va sentir culpable per haver-me donat la seva opinió. Per a aquells que us n'hàgiu pogut sentir, us diré el mateix que li vaig dir a ell: et vaig escoltar i vaig fer el que a mi em va semblar més correcte, la responsabilitat dels meus actes és meva, t'agraeixo la teva opinió.

El seu comentari i el meu convenciment profund que no hem fet res punible em fa prendre segura la decisió. Hem volgut donar veu a la gent, als ciutadans. Convocar un referèndum no és un delictes. Hem actuat portant a terme allò que deia el nostre programa electoral, un programa que no va ser impugnada per la junta electoral central ni per ningú, i durant tota la campanya electoral es va explicar. És impossible que pugui anar malament perquè no hem fet res que ho justifiqui.

No m'ho penso més i comprem els bitllets cap a Madrid. Hi arribem tard, sense cap mena d'expectació mediàtica ni tampoc de grups unionistes que ens assetgin, a diferència del que han patit la Dolors i en Quim a Barcelona quan han tornat de Brussel·les. Millor.

Ja som a Madrid. Truco al Joaquim Forn per explicar-li que havia decidit anar a Madrid i li dic que hi soc, que demà ens veurem. Parlo amb en Jordi Turull; està content que hagi tornat. Quedem que l'endemà anirem aviat al seu hotel per anar junts cap a l'Audiència Nacional. Parlo amb la Mireia, la Liset i la mare, que amb els marits són encara de viatge. Demà al matí ens veurem i, si va tot bé, tornarem junts a Catalunya.

Acabades les trucades ens posem a dormir, ens abracem intensament, perquè tots dos som conscients que potser serà la darrera vegada que dormim junts en molt de temps.

Madrid,
2 de novembre de 2017